

## Κείμενο Ι

Γ. Επτακοίλη και Μ. Πουρνάρα Στην εποχή των smartphones (απόσπασμα) [...]

«Παρακολουθούσα πρόσφατα μια ομάδα μαθητών από τις ΗΠΑ που πραγματοποιούσε επίσκεψη στην Ακρόπολη με τον καθηγητή τους και έναν ξεναγό. Δύο έφηβες κρατούσαν ένα selfie stick και ενώ ήταν εξουθενωμένες από την κούραση, κάθε τόσο φορούσαν ένα ψεύτικο χαμόγελο και έκαναν μια λήψη με φόντο την Αθήνα. Ήταν μια “μάσκα” που μπαινόβγαίνει στο πρόσωπό τους. Αναρωτιόμουν ποιες θα είναι οι αναμνήσεις τους όταν γυρίσουν πίσω στην Αμερική. Διότι αυτή η καταγραφή των βιωμάτων, απλώς μετατρέπει τη μνήμη μας σε έναν πολτό και εμάς σε παρατηρητές και όχι συμμετέχοντες της ζωής. Κάποτε μια εποχή είχε τη δική της χαρακτηριστική εικόνα. Τώρα είμαστε στο φλου».

1. «...η καταγραφή των βιωμάτων, απλώς μετατρέπει τη μνήμη μας σε έναν πολτό και εμάς σε παρατηρητές και όχι συμμετέχοντες της ζωής». Συμφωνείτε ή διαφωνείτε με αυτή την άποψη (κείμενο Ι) για τις φωτογραφίες selfies; Να αναπτύξετε τις απόψεις σας τεκμηριωμένες.
2. Πώς αντιλαμβάνεστε τις δύο τελευταίες φράσεις (κείμενο Ι): «Κάποτε μια εποχή... είμαστε στο φλου»;

## Κείμενο II

### Σουζάνα Παπαφάγου **Ψευδής εαυτός**

«Εστιάζουμε συνεχώς στις μεμονωμένες στιγμές, τελικά όμως δεν επενδύουμε ούτε στο χθες, ούτε στο αύριο, ούτε στο εδώ και τώρα. Επενδύουμε σε αυτό που επιθυμούμε να προβάλουμε στους άλλους. Η προσπάθεια να προβάλουμε την εικόνα μας συνδέεται άμεσα με το ναρκισσιστικό πλέγμα που υπάρχει σε όλους μας αλλά σε διαφορετικές διαβαθμίσεις. Όσο πιο χαμηλή είναι η αυτοεκτίμησή μας, τόσο προσπαθούμε να επιβιώσουμε φωτογραφίζοντας, κυριολεκτικά, στιγμιότυπα άδεια, κενά από συναισθηματικές επενδύσεις. Μέσα από φωτογραφίες και “τσιτάτα” εμφανίζεται ένας εαυτός ψευδής, που τον φοράμε σαν ρούχο. Έτσι, δημιουργούμε στην ουσία μια φαντασιστική σχέση με την ομάδα των ανθρώπων που μας περιβάλλουν και αντιλαμβανόμαστε τον εσωτέρο κόσμο μας από την αντανάκλασή μας στις οθόνες των άλλων. Όταν δεν βρίσκουμε την ανταπόκριση που περιμένουμε, τότε δημιουργείται εντός μας μια μεγάλη αναταραχή. Η ίδια αναταραχή επικρατεί και όταν κλείνει το κινητό μας τηλέφωνο, όταν για παράδειγμα πέφτει η μπαταρία του, είναι σαν να σβήνει μαζί και ο καθρέπτης μας. Σαν να μην υπάρχουμε...».

1. Η Σουζάνα Παπαφάγου (κείμενο II) δίνει μια ψυχολογική ερμηνεία στη σύγχρονη τάση να φωτογραφιζόμαστε συνεχώς. Ποιο θεωρεί ότι είναι το κίνητρο που μας ωθεί και ποιες οι συνέπειες; Συμφωνείτε; Ποια είναι η δική σας ερμηνεία για το θέμα;

2. Να αναζητήσετε στα λεξικά τον όρο ναρκισσισμός, προκειμένου να κατανοήσετε καλύτερα τον όρο ναρκισσιστικό πλέγμα που χρησιμοποιεί η Σ. Παπαφάγου (κείμενο II). Να αναζητήσετε, επίσης, τον μύθο του Νάρκισσου στο Μυθολογικό Λεξικό του Κέντρου Ελληνικής Γλώσσας και να συζητήσετε σχετικά με τον συμβολισμό του.

### Κείμενο III

Όταν ο Νάρκισσος πέθανε, η λιμνούλα στην οποία καθρεπτιζόταν έβαλε τα κλάματα. Οι νύμφες Ορειάδες τη συμπόνεσαν. Είχε δίκιο να κλαίει καθώς έχασε έναν τόσο όμορφο σύντροφο.

-Ήταν όμορφος ο Νάρκισσος ; ρώτησε η λιμνούλα.

-Και ποιος άλλος μπορεί να το ξέρει αυτό καλύτερα από σένα αποκρίθηκαν οι Ορειάδες. Από μας περνούσε μόνο από μπροστά χωρίς να μας δίνει καθόλου σημασία. Εσένα αναζητούσε πάντοτε, και ξάπλωνε στην όχθη σου, και έσκυβε και κοίταζε τα νερά σου και καθρέπτιζε την ομορφιά του. Κι η λιμνούλα απάντησε:

-Εγώ όμως τον Νάρκισσο τον αγαπούσα, γιατί όταν έσκυβε από την όχθη μου και καθρεπτιζόταν, έβλεπα μέσα στα μάτια του την δική μου ομορφιά.

Όσκαρ Ουάιλντ, Πεζό ποίημα

1. Ο Όσκαρ Ουάιλντ βλέπει με τη δική του ματιά το μύθο του Νάρκισσου. Ποια καινούρια στοιχεία έχει προσθέσει; Μπορείτε αλλάζοντας μερικά από αυτά ή προσθέτοντας νέα να δώσετε άλλη τροπή στον μύθο;